

عنوان مقاله:

نقش و کارکرد دارالعلم شاپور بن اردشیر (۴۱۶-۳۳۶ ق)

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 3، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

شیرزمان رسا - دانشجوی دکتری تاریخ ایران اسلامی، گروه تاریخ، واحد نور، دانشگاه آزاد اسلامی، نور، ایران

رمضان صیقل - دکتری تاریخ-ایران اسلامی، گروه تاریخ، واحد نور، دانشگاه آزاد اسلامی، نور، ایران (نویسنده مسئول)

عبدالله رجایی - استادیار گروه تاریخ اسلامی، واحد بابل، دانشگاه آزاد اسلامی، بابل، ایران

خلاصه مقاله:

پیش از طلوع نظامیه ها، دارالعلم ها یکی از مراکز محلی آموزشی در تمدن اسلامی بودند. مراکزی که در پی به قدرت رسیدن شیعیان و نفوذ آل بویه در دستگاه خلافت عباسی، همراه با رشد نهضت علمی اسلامی، پیدایش یافت. یکی از فرضیات مطرح شده درباره شیوه تاسیس و عوامل گسترش دارالعلم ها، حضور امرای علاقه مند و وزرای دانشمند به صورت موثر در محیطی امن بود که زمینه را برای ارائه کارکردی ویژه فراهم می ساخت. در این میان، دارالعلمی که بهاءالدوله شاپور بن اردشیر (۳۳۴-۴۱۶ ق) وزیر برجسته حکومت بویهیان تاسیس کرد، از اهمیت و جایگاه والایی برخوردار بود. بهاءالدوله در سال (۳۸۲ ق) در کرخ منطقه شیعه نشین بغداد در محلی به نام بین السورین موسسه ای بنا کرد که حدود هفتاد سال طالبان علم از کتابخانه غنی و دیگر امکانات آن استفاده می کردند. جلسات مباحثه، مناظره و مجادلات در زمینه های مختلف علمی در عالی ترین سطوح در آن برگزار می شد. این مرکز در توسعه معارف اهل بیت (ع) و تربیت عالمان و بزرگانی که پاسدار فرهنگ تشیع بودند نیز نقش مهمی ایفا کرد. رسالت پژوهش حاضر، روشن ساختن نحوه اداره دارالعلم شاپور بن اردشیر، کارکنان، کارنامه آموزشی و پژوهشی آن است.

کلمات کلیدی:

دارالعلم، شاپور بن اردشیر، آل بویه، شیعه، کتابخانه، آموزش و پژوهش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2077969>

